

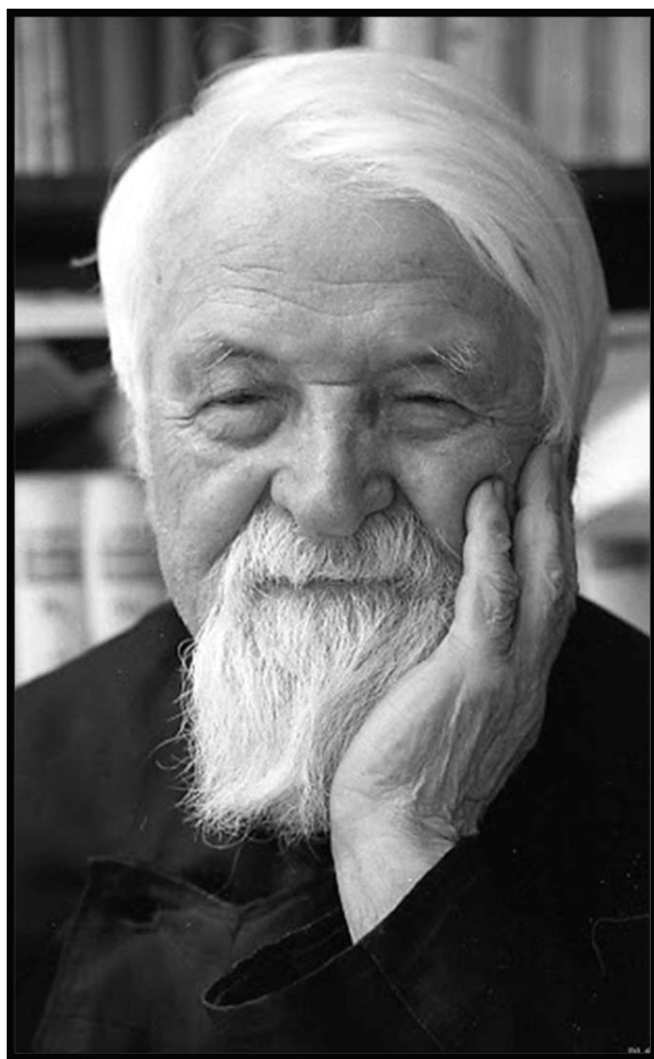
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*„Dobândește duh de copil în tine, pentru că doar duhul de copil
Îl caută pe Duhul Tatălui, ca El să-l conducă și să-l sprijine.”*

– Sfântul Iustin Popovici

Nr. 402 / 8 august 2021

PĂRINTELE
DUMITRU STĂNILOAE

1903 - 1993

OMUL, CHIPUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu a dat o formă de taină omului în general și omul în general poate să fie înțeles și ca valoare fără sfârșit; se poate înțelege asta pentru că Dumnezeu i-a dat omului o valoare mare, i-a dat ceea ce nu i-a dat animalului, i-a dat capacitatea de a fi chipul Lui, deși nu e prin sine chipul lui Dumnezeu, dar i-a dat capacitatea. Capacitatea de inteligență. Dar tot un dar al lui Dumnezeu e și capacitatea sa de inteligență sucită, distorsionată, strâmbată. Se vede o inteligență și în viclenia unui om. Vezi câteodată câte un conducător de stat zâmbind mereu, dar se vede un zâmbet foarte prefăcut în el. Se vede fățarnicia, fariseismul. De ce condamnă așa mult Hristos fariseismul? E așa ceva sucit, întors.

Omul a fost făcut să fie o ființă extraordinară, să fie ceea ce nu

este animalul, dar asta îi dă posibilitatea să fie inteligent și să-și folosească inteligența, să nu cuprindă cu adevărat totul. Să i se pară că acest tot este în el. De aceea vrea să-i stăpânească pe toți, crezând că e mai inteligent decât toți. De fapt vrea să ia un fel de loc al lui Dumnezeu. Și ăsta e un chip fals al lui Dumnezeu. Dar eu vreau să fiu chip al lui Dumnezeu, rămânând mereu atent la El, să fiu ca El, eu ca El, dar nu în sensul că mă fac eu un fel de Dumnezeu, ci să fiu ca El, dar cu El, nu fără El. Pe când cel rău crede că poate fi ca Dumnezeu prin el însuși. În sfârșit, crede că-L poate înlocui pe Dumnezeu. E o mare taină omul. Omul nu se poate desprinde de infinit.

- Spuneți-mi, Părinte, de ce totuși conotațiile sfârșitului lumii sunt sumbre?

Cred că se explică printr-o slăbire a credinței, de teama că vor da de niște pedepse grozave acolo, ori de teama că nu va mai fi nimic. Pe când omul care crede puternic în Hristos nu se teme de sfârșit.

- Dar de pedepse nu se teme?

El mereu are sentimentul căinței, cere iertare: "miluiește-mă pe mine, păcătosul". El crede în mila lui Dumnezeu. Dacă el crede puternic, atunci el crede și în mila lui Dumnezeu și atunci teama se

echilibrează în această nădejde în mila lui Dumnezeu. Eu nu pot să pierd această nădejde în mila lui Dumnezeu. Nu sunt sigur că voi merita mila lui Dumnezeu, dar nu pot nici să pierd nădejdea aceasta. E un fel de cumpănă între acestea două: pe de o parte mă tem de sfârșit, pe de alta am nădejdea că voi avea o mare bucurie, că mă voi întâlni cu Hristos.

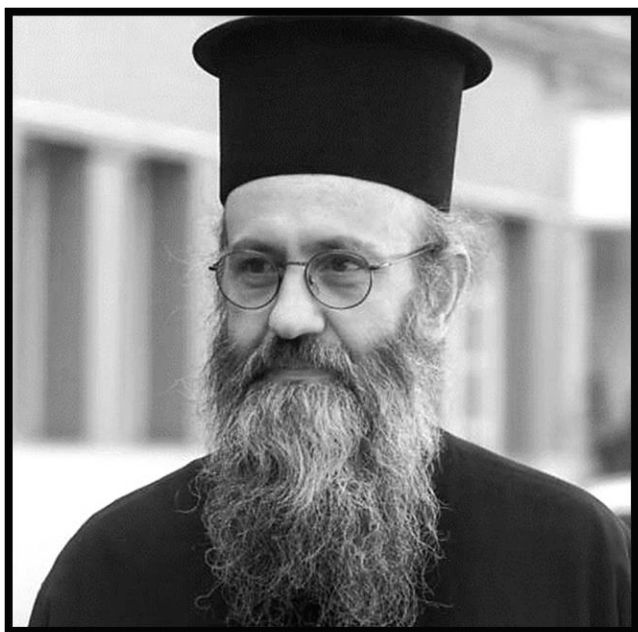
Nu știu cum, dar eu vedeam pe țărani noștri în fața morții cu o figură luminoasă. Nu știau de frică, de frica de a fi pedepsiți, căci nu citiseră cărți de-astea atee și nu știau că există concepții atee. Pentru ei era sigur că este Dumnezeu, că este Hristos. Și se duceau cu fața luminoasă în așteptarea sigură a întâlnirii cu Hristos.

Omul nostru intelectual, care a trecut prin ispitele necredinței și pe care nu le poate învinge cu totul, are teama ca nu cumva Dumnezeu să-i descopere necredința și de asta are o mare teamă. Dar, pe de altă parte, dacă el totuși s-a luptat pentru credință, nu poate să-și închipuie că nu există Dumnezeu, că nu există un pol al iubirii de unde vin toate, nu poate să-și închipuie nici că El n-ar fi milostiv pentru neputințele omului.

Așa că oamenii de azi așteaptă în mod diferit sfârșitul în funcție de cât s-au luptat pentru credință, sau de cât au fost ispitiți de necredință.

Și cei mai mulți îl așteaptă cu mare teamă pentru că au fost ispitiți foarte mult de filosofii necredinței. Ei nu prea știu ce-i Dumnezeu. N-au meditat asupra lui Dumnezeu, asupra faptului că toate sunt făcute de Dumnezeu și dacă există un Dumnezeu, El nu poate fi decât un Dumnezeu al iubirii și deci al milei pentru cei neputincioși.

Sursa: **Sorin Dumitrescu**, 7 dimineți cu Părintele Staniloae, Ed. Anastasia, 1993

PĂRINTELE IERÓTHEOS VLACHOS

SE CUVINE SĂ CĂLĂTORIM PE CALEA LUI HRISTOS

Maica Domnului s-a făcut părtaşă toată viața ei la deșertarea lui Hristos. Deși a știut din prima clipă, de la Arhanghelul Gavriil, că Cel pe care avea să-L zămislească

în pântece era Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, totuși L-a văzut crescând modest în casa ei, L-a îngrijit și L-a hrănit. Mai târziu L-a urmat în lucrarea Sa, iar în vremea mării Lui deșertări de Sine de pe cruce s-a aflat, desigur, lângă El, fiind de față și la pogorârea Lui de pe cruce. Astfel a trăit slăvita deșertare de Sine a lui Hristos în toată adâncimea ei, dar a cunoscut și Învierea și Înălțarea Lui la ceruri. Nimeni altcineva n-a cunoscut atât de profund slăvita deșertare de Sine a lui Hristos ca Preasfânta Sa Maică.

De aceea și Dumnezeu a slăvit-o și i-a dat harul și putința de a se ruga pentru neamul omenesc. Dumnezeu este Domnul, iar Preasfânta Fecioară este Doamna și Stăpâna. După cum slava lui Hristos s-a arătat pe cruce și la Învierea Sa, așa și slava Maicii Domnului s-a arătat cu putere la adormirea ei, numită „slăvită”, dar și în vremea înălțării și mutării ei cu trupul la ceruri. Toate acestea arată că slava este legată de smerenie, iar cinstirea este adusă de ascultarea de voia lui Dumnezeu.

Mulți caută astăzi slavă de la oameni, năzuiesc prin mijloace omenești să se bucure de cinstiri din partea celorlalți, dar nu sunt mulțumiți, căci slava omenească se numește slavă deșartă, adică slavă goală, găunoasă, ce nu poate odihni

sufletul omului care caută ceva autentic, deplin și veșnic.

Prin smerenia și simplitatea ei, prin ascultare și dragoste, prin jertfire și dăruire de sine, Maica Domnului este, după Hristos, modelul de urmat pentru noi toți.

Oricâtă slavă și cinste ne-ar da oamenii, oricâte vrednicii am dobândi, oricâte ceasuri ne-am desfăta, toate trec, se risipesc și dispar ca visele nopții și ca fumul ce se risipește în văzduh. Ba încă de multe ori acestea lasă în noi amărăciune, tristețe și durere. Singurele care rămân sunt ascultarea de voia lui Dumnezeu, smerenia, dragostea și o viață creștină trăită în pace.

Noi, ca și creștini, se cuvine să călătorim pe calea lui Hristos, care

este calea pătimirii pe cruce, a morții, a iadului și a Învierii. Îl urmăm pe Hristos în toate etapele dumnezeieștii economii și, prin urmare, trebuie să trăim și deșertarea Lui. Aceasta înseamnă că trebuie să păzim poruncile Sale, să ridicăm crucea ispitelor, să răbdăm defăimările oamenilor, să ne pogorâm cu îndrăzneală și credință în orice iad personal, în orice iad al ispitelor, să trecem „probele de foc” cu pocăință și fără să ne temem de moarte - cu alte cuvinte, să ne facem părtași deșertării lui Hristos și a Preasfintei Sale Maici.

Sursa: **Ierótheos Vlahos, Mitropolit al Nafaktosului**, *Praznicele Maicii Domnului – o perspectivă istorică și teologică*, Editura Bonifaciu, 2019

PROGRAMUL LITURGIC

Marti <i>10 august</i>	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri <i>11 august</i>	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă <i>14 august</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>15 august</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) → Adormirea Maicii Domnului
	18:00	Vecernia și Litia → Sfinții Martiri Brâncoveni

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București